KAMURAN YAMAÇOBA AKDEMİR

BU DÜNYAYA KENDİN OLMAYA GELDİN

Terapist

ROMAN

MUNAY Kİ

Hayat

KAMURAN YAMAÇOBA AKDEMİR

BU DÜNYAYA
KENDİN OLMAYA GELDİN

Terapist

ROMAN

MUNAY Kİ

Hayat

© 2022, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Sti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-401-7

Sertifika No: 44968

Hayat Yayınları	: 734
Edebiyat	: 120
Kitabın Adı	: Terapist - Munay Ki
Yazarı	: Kamuran Yamaçoba Akdemir
Yayın Editörü	: Erol Şahnacı
Kapak ve Sayfa Tasarım	: Belkıs Tunçay
Baskı Yeri & Tarihi	: İstanbul, 2022
Baskı & Cilt	: BPC Matbaası Osmangazi Mahallesi, Mehmet Deniz Kopuz Caddesi, No: 17 Esenyurt / İstanbul Tel: 0212 549 53 83 Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari /hayatyayinlari

KAMURAN YAMAÇOBA AKDEMİR

BU DÜNYAYA KENDİN OLMAYA GELDİN

Terapist

MUNAY Kİ

Hayat

Mułlu Ol!

Beynindeki kötü sesi sustur! Sürekli konuşan, canını sıkan, olmayan şeylere gerçekmiş gibi seni inandıran, geceleri uyutmayan, beyninin içinde bir sinek gibi vızıldayarak dolaşan o kötü sesi susturduğun an ***"ARTIK MUTLU OLACAKSIN",*** *sadece kendine bunun için izin ver. Munay Ki; seni dönüştürecek sırlı şifa yolunun adıdır.*

HAZIR MISIN?

“Kaç kez öldün bu hayatta ve kaç kez doğdun yeniden?

Hıçkırarak çöktüğün, sırtından bıçaklanarak öldüğün oldu mu hiç?

Bir canavar gibi bağırdın mı canını yakanlara?

Kalbini parça parça kırdıklarında, her şeyi suratlarına fırlatabildin mi?

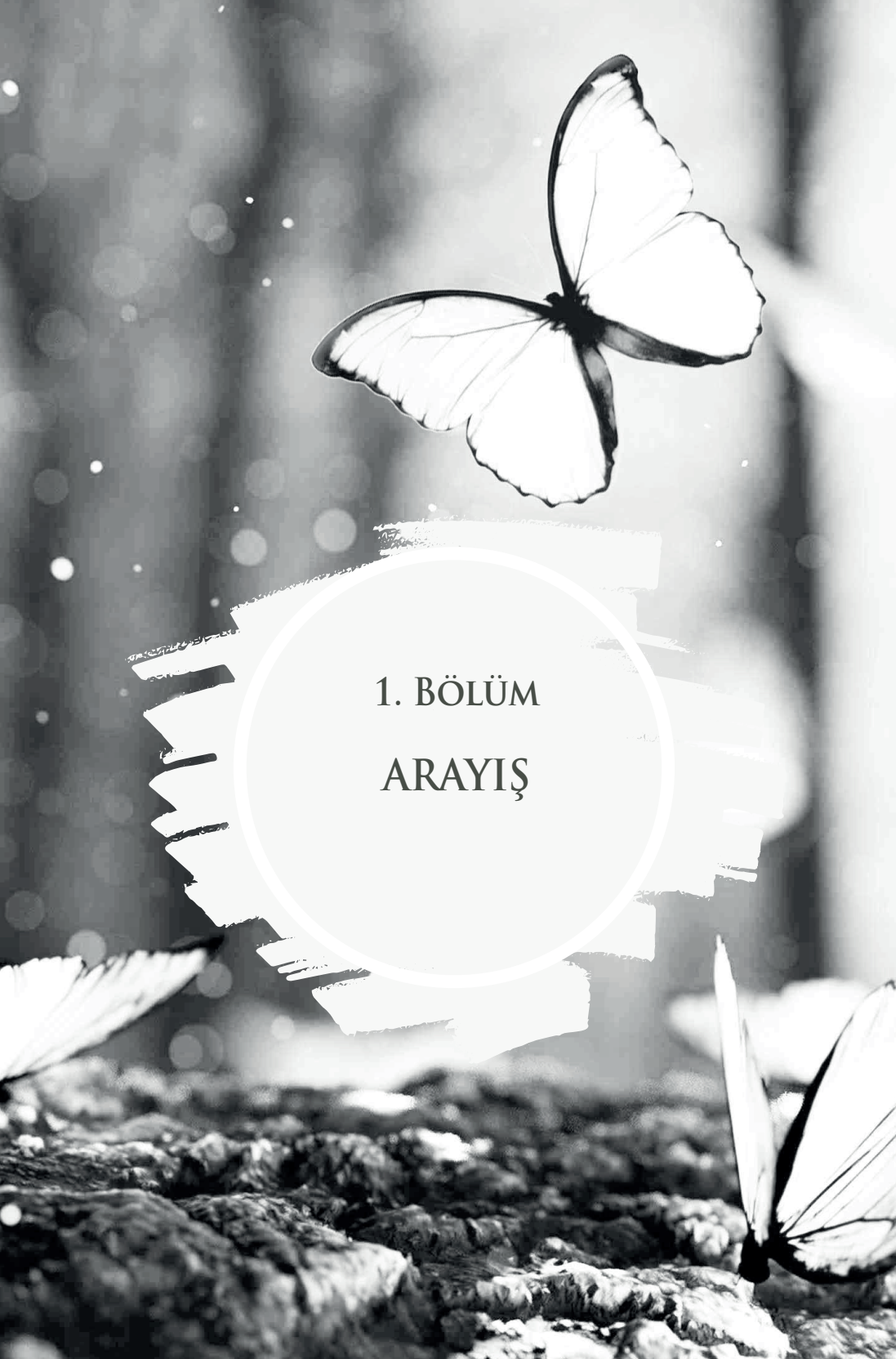
Sahi, kaç kez kırdılar kalbini, sayabildin mi?

Ne kadar yaygara kopardın sana yanlış yaptıklarında?

Acıların nerede demlendi, dünyaya sığabildin mi?”

1. Bölüm

ARAYIŞ

HANGİ MAKYAJ KAYBEDER GÖZLERİNDEKİ YORGUNLUĞUN KEDERİNİ?

-İstanbul-

1 Eylül 2020

"Biri çıkıp sana öyle bir şey söylesin ki, tüm dertlerini, sıkıntılarını ve sorularını unut istersin. Biri sana öyle bir açıklama yapsın ki, ihanetin acısını, yanan yüreğinin alevini yok etsin istersin. Biri sana öyle büyük bir iyilik yapsın ki, dünyada iyiler de var diye sevinip havalara uç istersin.

İstersin ki; bir sabah uyandığında o uzun zamandır beklediğin mesaj gelmiş olsun. İstersin ki; istemeyerek küstüğün o kişi ile dargınlıkların unutulsun bir son bulsun. İstersin ki; biri çıkıp "gel şu işi yap sana tonlarca para vereceğim, hayatın kurtulsun" desin. İstersin ki; biri gelip seni çok ama çok sevsin. İstersin ki; tüm hayallerin, yerinden kalkmadan bir telefonla gerçekleşsin. İstersin ki; sürekli her şey yolunda gitsin.

Uğradığın haksızlıkları unutmak istersin. Aşk acısını yenmek, gidenlere üzülmemek, karşılık beklemeden çok sevilmek istersin. Ben de rahat edeyim, diye çok kez dilek dilersin. Her doğum gününde, her yıldız kaydığında, her gökyüzüne baktığında aklından çok istediğin o dilek geçer. İmkânı olsa bile imkânsız der bir zaman sonra duandan da vazgeçersin.

Kendini anlatmaktan, anlaşılmaya çalışmaktan vazgeçersin. Çok çalışarak olmayacağına inanır eski performansınla çalışmaktan da vazgeçersin. Sen çok sevince aynı ölçüde sevilmediğini görüp sevmekten de vazgeçersin. Değer vermeyle değer göremediğini anlar, kıymet vermekten de vazgeçersin."

Ayın geceye kurulduğu, yıldızların fener gibi yanıp söndüğü bir siyah göğün altında gidiyordu aracı. Radyodaki spiker, Yazar Azade Ay'a ait bir kitaptan "İSTERSİN" adlı bölümü okuyordu. Deva, nihayet Şişhane'nin yolunu bulabilmişti. Son günlerde çok sık kayboluyordu. Beyoğlu Belediye binasının önünden geçip otomobili kendi muhitine sokmayı başardı sonunda. Saat gece yarısıydı. Galata Üniversitesi'ni de görünce içi rahatladı, evinin sokağına yaklaşmıştı. Pera Palas Oteli'nin önünden geçip devam edecekken aracını durdurdu.

Aklından, birkaç gün önceki parti geçti.

O gün herkes otelin balo salonunda yemeklerini yiyip lansmanı dinliyorlardı. O ise ilk kez gelebildiği Pera Palas'ın gizemli dünyasında kaybolmuştu. Altın yaldız işlemeli bordo halıların üzerinde gezerken kalbi duracak gibi hızlı çapıyordu. Parmakları, asırlık şaheser tabloların çerçevesine korkarak dokunduğunda titriyordu. Atatürk'ün elini koyduğu trabzanlara değmişti, sadece o da değil, Agatha Christie de bu taşlara basmıştı. Düşüncesi dahi nefesini kesmişti ki bir ses işitti.

"Hoş geldiniz."

Duyduğu sesin sahibine döndü. Saçları arkasından bağlı sarışın beyefendi, beyaz gömleğinin üzerindeki şık yeleğini düzeltirken gülümsedi. Tam bir centilmen olduğu her hâlinden belli oluyordu.

Deva, tarihin kokusuyla sarhoş olmuştu. Başını kaldırıp salonun o eşsiz tavanına bakarken başı döndü. Onun, otele büyülü bir esere bakar gibi efsunlanmış gözlerle dalan hâli, beyefendinin dikkatinden kaçmamıştı.

"Sanki zamanda bir yolculuk Pera Palas…" diyebildi heyecanını gizlemeden. Beyefendi onu anlıyordu. Buraya gelen çoğu kişiye olurdu bu.

"Öyledir, peki size bir soru: Geçmişe gitme şansınız olsaydı, hangi yıla giderdiniz?"

Deva, ilk kez böyle bir soruyla karşılaşmıştı. Ah zarif beyefendi bu sorunun derinliğini bilebilseydi eğer, sormaktan vazgeçerdi.

"Yedi yaşıma…" demişti çok düşünmeden. "Hayatımın içimde kalan en güzel zamanı..."

"Peki, değiştirmek için mi, yeniden yaşamak için mi giderdiniz?"

Bu soru, beyninin bütün hücrelerinde hızla yol almış, kafası allak bullak olmuştu. İnsan geçmişe neden gitmek isterdi ki? Cevabı uzun olsa da Deva kalbine sormaya korkarak kısaca yanıtlamıştı.

"Değiştirmek için," dediğinde, beyefendi ona gülümseyerek bir anahtarlık uzattı. Pera Palas amblemli anahtarlığı alıp çantasına koyarken, bunun sihirli olabileceğine bile inanabilirdi ama değildi.

O sırada arkasından ısrarla çalan korna sesleriyle irkilen Deva, nerede olduğunu hatırlayınca ana geri döndü. Telaşla aracı çalıştırıp gaza bastı ama frenle karıştırdı. Bu gece kaybolup caddeden geçerken tam da burada duraksama sebebi, adamın sorduğu soruya hâlâ yanıt arıyor olmasındandı. Korna sesleri artınca hızlanarak gaza basıp yoluna devam etti.

Arabasını her zaman bıraktığı yere park ederken tedirgindi. Cılız yanan sokak lambasının loş gölgesini saymazsa sokak hayli karanlıktı. Bütün dükkanlar kapanmış, insanlar çoktan evlerine çekilmişti. Cep telefonuna peş peşe gelen mesaj seslerini işitince hareketlerini çabuklaştırdı. Otomobilden inip aracın kapılarını kilitlediği sırada çantasından telefonunu çıkardı. Gelen mesajlara bakmaya başladı. Mesajlar Hare'den geliyordu ve ekranda açılan bu cümleler şimdi kalbinde başlayan depremlerin ilk sarsıntılarıydı.

"Recep İstanbul'daymış Deva. Karşına çıkabilir. Gerçi o seni tanısa bile sen onu tanıyamazsın zannediyorum ama yine de çok dikkatli ol. Psikopat bir cani, ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun."

"Recep İstanbul'daymış Deva... Recep İstanbul'daymış Deva... Recep İstanbul'daymış Deva..."

Sadece başı değil tüm dünya aynı anda dönüyordu sanki.

Kuzeni Hare tarafından uyarı olarak aldığı bu mesajlar titremesine sebep olunca park ettiği aracın aynasına tutundu. Hızlı hızlı nefes alıp verirken dişlerini sıktığının farkında değildi. Kolunun tersi ile burnuna biriken yaşları silip tutunduğu aynayı bıraktı.

Sırtını dikleştirdi, aldığı sık soluklar dilini damağını kurutmuştu. Sakin olmalıydı. Kendini zorlayıp bir iki adım atmıştı ki arkasında bir ses işitti. Adımı sanki boşlukta yarım kaldı, hiç kıpırtısız duraksadı. Korktuğunu belli etmemeliydi. Birkaç saniye düşünüp güçlü olmaya karar verdi. Başını çevirip önce arkasına, sonra etrafına bakındı. Çöp konteynırının üzerinde iki kedi dolanıyordu. Hemen yanında çöpleri karıştıran üstü başı yırtılmış perişan bir adam vardı. Etrafta başka kimseler görünmüyordu.

Aslında bekliyor ve biliyordu, bir gün illaki dönecekti ama insan unutuyor ve beklediği şeylere de şaşırabiliyordu. Nefes alışları sıklaştı. Yavaşça evinin kapısına doğru ilerledi. Kapıdan cansız bir ceset gibi geçip asansöre yürürken, karşıdaki apartman kapısının ardına gizlenmiş onu gözetleyen Recep'ten habersizdi.

Evine çıktı. Ayakkabılarını çıkarıp çantasını vestiyerin üzerine bıraktı, kapıyı ayağı ile ittirdi, tam kapanmayan kapıyı fark etmeyip kapıyı kilitlemeyi de düşünemedi. Işıkları yakmadı. Karanlık koridordan ruh gibi geçip her zaman yaptığı gibi kilere doğru yürüdü. Deva, bir metrekare kadar küçük olan, hücreye benzeyen boş kilere girip kapıyı kapattı ve köşeye çökerek oturdu. Çekmeceye bırakılan eski kırık bir kolye gibi yanına bıraktı çocukluğunu da usulca. Umutlarını, hayallerini, sevinçlerini, uhdelerini de yanına indirdi. Dizlerini kendine çekip yüzünü bacaklarına gömdü. Zehirli bir sarmaşık gibi aklına dolanan geçmişi zihnini yine sarıp sarmaladı. Bir zaman sonra uyku gözlerini yakalayıp onu dünyadan kaçırdığı sırada, "Allah'ım, bana kollarını aç!" diye fısıldadı. Kulağında "Recep

İstanbul'daymış Deva..." sözleri yankılanıyorken, bedeni karanlık kuyu gibi kilerde hapsolmuş, acı çeken ruhu kendini sancılar içinde aynı kâbusların boşluğuna tekrar tekrar bırakmıştı.

Bir çocuğun korku dolu çığlıklarıyla sarsıldı duvarlar. Gündüz karanlık, gündüz kör, gündüz ağırlık oldu üzerinde. Gözlerine karıştı yere sıçrayan kanlar. Çocuk yalnız, çocuk savunmasız, çocuk güçsüz... Haykırdı bir kadın saçlarını yolarak, çekildi güneş gündüzü karartarak. Derin bir iz oldu demlendi yıllarca gözlerinde bu kare, güzel baktığı her yeri kirletti yaşlarıyla sulayarak.

Sonra yıllar geçti. Tohumu delen filiz gibi gömüldüğü topraktan başını uzattı çocuk güneşe. Büyüdükçe büyüdü. Dalları uzadı, yaprakları çıktı, her sonbaharda döküldü... Çocuk genç kız oldu, yıllar, yollar, insanlar gördü ama değişmedi o gün, bitmedi ***o*** *lanet ağırlık... Sardı geleceğini geçmişindeki karanlık. Her gece kundakladı ruhunu, katliam dolu beynindeki o kilerden sandık.*

Birkaç saat sonra irkilerek uyandığında her yeri tutulmuştu. Kilerin kapısını açıp çıkmıştı ki kubbede hoş bir seda duyuldu. Gün, puslu gece mavisi bir ışıkla henüz aydınlanıyorken ezan sesi eşliğinde yatak odasına geçti. Üzerindekileri çıkardı, pijamasını giyindi ve buz gibi yatağına girip uyumaya orada devam etti.

"Sen karanlık içinde değilsin, karanlık senin içinde..."

Bir gün sonra...

Işıklı dev bir sahne... Kalabalık salon, coşkulu orkestra... Sahnenin ortasında kuyruklu siyah elbisesiyle duran Soprano ve içsel bir haykırış; opera!

Deva, başını sağa yaslamış şekilde, Soprano'nun sesinden Yalçın Tura eserini dinliyorken kendinden geçiyordu. Herkes sevmezdi operayı ama o içinde duyuyordu bu sesi; beyninde,

kalbinde, ruhunun derinliklerinde. "Sevmek nedir yavrum, bilir misin bu duyguyu?" diyordu Soprano sözlerinde...

Sanatçı sustuğu anda alkışlar koptu. Solist eğilip saygıyla selam verdi dinleyicilerine. Deva da bir süre alkışlamasının ardından ayaklanıp yürümeye başladı. İnsanların arasından sıyrılıp sanat merkezinden dışarı çıktığında, yüzüne vuran ılık hava ile az önce kapalı alanda sıkışan nefesi açıldı. İstanbul'da gündüzün son saatleriydi. Güneş gerisinde kırmızı bir ışık yayarak batmak için final hazırlıklarını yapıyordu.

Topuklu ayakkabısıyla üzerlerine bastığı kurumuş yapraklar her bastığında çıtırdayarak kırılıyordu. Bu seslerle biraz daha ilerledikten sonra aracının kapısını açtı. Koltuğa oturup çantasını yan koltuğa bıraktıktan sonra anahtarı kontağa takıp çevirdi ve aracı sürmeye başladı.

Bu sabah Hare ile Ortaköy'de buluşmuş, denizi izlerken kahvaltı yapmış, sonrasında hiçbir şey yememişti. Acıktığını yeni anlamıştı, bir an önce evine varabilmek için kestirme bir yola saptı.

Yoğun trafiğin arasında evine varmak istediği sırada bir kafenin tabelası gözüne çarptı. Biraz daha ilerlemişti ki aracın vitesini geriye taktı ve tekrar o kafeye gitmek için geri döndü, bildiği tek şey çok aç olduğuydu.

Deva, seçiminin istikbal değiştiren haritasında dolaştığını bilmeden aracını kafeye sürdü. Bu dönüş, kaderin dönüş çizgisinin tam üzeriydi. Bundan sonra yazılacaklar her adımında, her sözünde, her bakışında, her davranışında saklı bir sırdı çözümlenene kadar. İnsan bir şeyi neden yaptığını vakti gelinceye kadar kendisi de bilmezdi, neden geri döndüğünü bilmiyordu Deva. Şimdi sergileyeceği her hareketi, ağzından çıkacak her kelimesi, günü geldiğinde hesabını soracaktı kendisinden, bilmiyordu.

Aracını uygun bir yere park edip çantasını alarak indi. Üzerinde "Kırlangıç Kafe" yazılı tabelayı okurken, duru su gibi sesi nazikçe mırıldandı. Buraya ilk kez geliyordu. Birkaç adım

atmıştı ki kapının yanında iki kedi gördü. Eğilip sarı kedinin başını okşarken diğeri kaçınca doğruldu. Kapının sol yanında duran adamın omzuna değmemek için sakındı ama kapının sağ yanında duran ağaca çarptı ıskalayarak. "Pardon" deyip kendini toparladı. Yeşil gözlerine tebessüm dolan adam, sadece kendisinin duyacağı bir sesle, "Deva..." dedi içeri yürüyen genç kızın arkasından, ama Deva, duymadı bu sesi.

İçeri girdi, kocaman açık kahverengi gözleri duvardaki yazıları okurken, hemen gerisinde onu ilgiyle izleyen bir çift yosun yeşili gözden habersizdi.

Arkasını dönüp sipariş vermek için birileri var mı diye bakındığında, kasada duran siyah saçlı ve top sakallı adama ilişti gözleri. Adamın durduğu yöne doğru eğilip sordu. "Merhaba... Menünüzde neler var öğrenebilir miyim?"

Onun geldiğini ancak fark edebilen genç adam, hesap yaptığı defterden başını kaldırıp yüzüne bakarken, "Hoş geldiniz. Bakın orada menü var. Dilediğinizi seçebilirsiniz," deyip elindeki kâğıtları defterin arasına koydu.

Eski berjerin yanında ayaklı bir menü tablosu duruyordu. Listeye göz gezdirdiği sırada, "Ben mantı alayım. Yalnız çok açım," diye belirterek siparişini verdi.

"Hemen hazırlarız," dedi genç adam. Deva, tekrar döndü.

"İnanmıyorum, Ecem Karakoç," dediğinde, adam da kendisi gibi şaşırıp gülümsedi. "Evet, operadan anlıyorsunuz. En sevdiğim sopranodur." Başını saygıyla öne eğip selamladı tekrar.

Deva, etkilendiğini gizleyerek o sırada çantasından çıkardığı telefonu video çekme ayarına getirip hevesle etrafı çekmeye başladı. Müzik ile birleşen ortamın atmosferi müthiş uyum içindeydi, bunu kaçıramazdı. Kamerayı usulca döndürdüğü sırada başka bir adamın sesiyle irkildi. Kendisine sesleniliyordu. Kaşlarını çatarak başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Adama baktığında kocaman açık kahverengi gözleri bir çift yosun yeşili göz ile çarpıştı; kaza yapar gibi... Kendisinden yaşça büyük ve oldukça da çirkin görünümlü bu adam, sakince ve nazik bir dille tekrar etti az önce söylediği şeyi.

"Lütfen, beni çekmeyin!"

Çekim yaptığı telefonu aşağı indirdi. "Pardon da neden sizi çekeyim?" diye sorarken gerilmişti. Adam onun anlamsız fevrilikte kızışına mana veremese de bozmadı kibarlığını.

"Yani dönüp dolaşıp bana doğru geliyordunuz, çekmeyin dedim ben de. Kötü bir şey yok."

"Ben bu videoyu Instagram sayfama koymak için çekiyorum. Söyler misiniz, tanımadığım birini neden çekip sayfama koyayım?"

"Peki."

Yeşil gözlerini kendi ayak uçlarına çevirdi ve Deva'nın önünden usulca geçip ilerideki masaya sakince oturdu.

Deva, telefonunu çantasına geri koydu ve kendisi de adamın birkaç adım ötesindeki masaya geçip mantısını beklemeye başladı. Bozmuş muydu yoksa bozulmuş muydu anlayamadı ama kaçamakça gözleri adamı süzmeye devam etti. Çok şükür, adam artık kendisine bakmıyordu. Ne zannediyordu ki kendisini, Brad Pitt falan mı? Üstelik hiç hâline bakmadan; itici, çirkin ve kılıksız görünüyordu. Rahatlığın da bu kadarı fazlaydı. Salınarak ağır ağır yürüyordu. Mavi kareli bir gömlek vardı üzerinde. Kıvırcık saçlıydı, top sakalı hafifçe uzundu. Yüzünde onu farklı kılan tek şey, ışıldayan yosun yeşili gözleriydi. Kırk yıl geçse, değil bu adamın fotoğrafını Instagram sayfasına koymak, ona selamını bile vermezdi. Tiksinerek bakmayı sürdürdü. Bir gün bu adamın seline körkütük kapılıp gitmek isteyeceğini kalbi nereden bilebilirdi? Büyük konuşmak insanın en büyük gafletiydi hâlbuki. **Dilin ecri hesapsız değildi.**

İğrenir gibi bakmayı sürdürünce, incelendiğinin farkında olan adam sonunda dayanamayıp başını çevirerek tekrar Deva'ya baktı. "Ne oldu" der gibi hafif bir hareketle kafasını sallayınca, Deva burnunu dikleştirdi. Adama öldürecek gibi bakmaktan vazgeçip yönünü değiştirdi sandalyesinin. Adamsa onun bu çocuksu hâllerine sadece gülümsedi.

On beş dakika kadar zaman geçmişti ki karşıdan hafif kilolu bir kız, yüzündeki gamzelerini ortaya çıkarmış bir hâlde,

elinde kocaman bir mantı tabağıyla geldi. Yemeği masaya nazikçe bırakıp Deva'nın kulağına eğilerek sessizce konuştu.

"Hanımefendi, bluzunuzun arkasındaki düğmelerden bazıları açılmış. İzniniz olursa ilikleyeyim."

"Gerçekten mi? Lütfen, çok teşekkür ederim."

Kız, nazikçe arkasına geçip düğmeleri önde değil de sırtında olan bluzunu tek tek ilikledi ve ardından tekrar kafenin mutfağına doğru yürüdü. Deva, önünde duran mantı tabağına şaşırarak baktı. Servis tabağı tepsi kadardı. Hepsini tek başına bitirmesi imkânsızdı ama açlığının gafletiyle yiyebileceğini zannetti. Ancak daha tabağın yarısına geldiğinde karnı fazlasıyla doymuştu bile. Saatine baktı, havanın iyice kararmasına az kalmıştı. Buraları bilmiyordu ve bildiği tek şey kaybolduğu için bu kafeye geldiğiydi. Daha evinin yolunu bulması gerekiyordu ama biraz daha oturabilirdi. Az önce mantı söylediği top sakallı adamın olduğu tarafa bakarak elini kaldırdı.

"Ben sade bir Türk kahvesi rica edebilir miyim acaba?"

"Tabii ki, hemen."

Deva, diğer masada onu izleyen yeşil gözler tarafından kıskaca alındığının farkında değildi. Adam, bir elinde tuttuğu telefonuna bir de genç kıza ilgiyle bakıyordu. Adamın telefonunda dikkatle baktığı şeyin kendisinin birkaç yıl önce çekilmiş fotoğrafı olduğunu bilmiyordu Deva. Adam, ekranda yüzünün her santimini incelediği fotoğrafını kapatırken, "Munay Ki..." dedi usul bir tonda, telefonunu cebine koydu.

İzlendiği hissi içine doğunca elinde olmadan başını yine adama çevirdi. Sipariş verdiği top sakallı adam da gelip onun yanına oturmuştu, kısa süre fısıldaşarak bir şeyler konuştular. Top sakallı adam geri kalktı.

Karşısındaki dar ve karanlık koridorun ucunda büyük siyah bir kapı görünüyordu. Bu kadar ferah bir yerin böyle derin bir karanlığı olmasına şaşırdı ve daha dikkatli baktığında ürküp başını çevirdi. Kapının arkasında nasıl bir karanlık dünya saklandığı sorusu aklından uzaklaşınca kendi hâline şaşırdı. Her şey çok ilginçti, sanki buraya daha önceden gelmiş gibi bir his

uyandı içinde. Hatta bu karanlık kapıyı da daha önceden görmüştü sanki... Bütün bu anı da daha önce yaşamış gibi garip hissetti kendini, zaman zaman oluyordu böyle dejavular. Yeşil gözlü adama baktı, onu da tanıyor gibiydi. Daha önce karşılaşmış olma ihtimalleri ne kadardı bilmiyordu ama sanki bundan fazlasıydı. Onunla doğmuş büyümüş kadar yakın gelen bir tanıdıklık hissiydi bu. Bazen oluyordu böyle. Üzerinde durmamalıydı zira esrarengiz dejavuları yaşamayan yoktu.

Beş dakika kadar zaman geçmişti ki kahvesi hoş bir sunumla önüne geldi. Kahvenin yanında kristal bardakta içi buz küpleriyle dolu su da vardı. Daha dikkatli baktığında bunun buz parçacıkları olmadığını anlayınca, tepsiyi getiren adama dudaklarını anlamaz bir ifadeyle süzerek sordu.

"Bu suyun içinde ne var? Buz değil, tuhaf..."

"Aloe vera bitkisi... İçin, iyi gelir."

Teşekkür edip kahvesinden bir yudum aldı. Etrafı incelemeye devam ettiği sırada, adam bu kez elinde bir tabak ile yeniden göründü. Beyaz porselen tabağa ballı mor bir incir ve etrafına siyah üzüm taneleri özenle konulmuştu.

"İkramımızdır," dedi masaya bırakıp tebessüm ederken.

"Gerek yoktu," dedi Deva ve ağzına çoktan bir üzüm tanesini atmıştı bile. Kahvesini bitirip arkasına yaslandığı sırada, diğer masada oturan yeşil gözlü adam bir şeye kızmış gibi başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

"Doğukan, ben dışardayım," dedi yine ağır ağır yürürken. Yüzünün ifadesi çok ciddiydi.

Belli ki bu adam buranın müşterisi değildi ama çalışana da benzemiyordu, patron olabilirdi. Masadaki ikramdan birkaç atıştırdıktan hemen sonra hesabı ödemek için Deva da ayaklandı. Kasaya parayı ödeyip dışarı çıktığında, yeşil gözlü adamın bir eli cebinde, diğer eliyle de kafenin kapısının hemen yanında duran ağacı okşadığını gördü. Tam yanından geçip gidecekti ki işittiği sesi duyup duraksadı.

"Bana mı dediniz?"

“Evet. Daha önce hiç gördünüz mü?”

“Neyi?”

“Bu kadar büyük bir aloe verayı?”

Deva, gerileyip adamın yanında durduğu kendi boyundaki bitkiye umursamaz gözlerle baktı. Ancak gözleri bunun kocaman bir aloe vera ağacı olduğunu keşfedince ifadelerinde şaşkınlık belirdi.

“Yani benim evimde de var, çok gördüm ama bu inanılmaz. Bu kadar büyüyebiliyor muymuş? Bilmiyordum.”

Önce hayretle adama ve sonra ağaca çevirdi o koca gözlerini.

“Ben de izlerken öğrendim. Büyüyormuş.”

“Gerçekten çok ilginç.”

Deva, hayretle ağaca bakarken aslında telefonunu çıkartıp fotoğrafını çekmek istedi ama adamdan utanıp bunu yapamadı. Tam yeniden ilerleyecekti ki aynı ses sakince devam etti.

“Bu da iğde ağacı. Eminim çok kez görmüşsünüzdür.”

“Onu biliyorum,” deyince adamın dudakları tebessümle kıvrıldı.

“Biliyorum kelimesi çok tehlikeli bir kelimedir. Siz ‘biliyorum’ dediğiniz anda beyin, tamam o bunu biliyor deyip bilgi akışını keser, konuyu kapatır yani. Ancak, ‘bilmiyorum’ dediğinizde gelişim devam eder.”

“İyi de biliyorum ama... Beynim konuyu kapatsın izin verirseniz,” dedi alay eder gibi.

Sakinliğini korumaya çalışarak başını çevirip omzunun üzerinden ağaca baktı tekrar. Hiç sohbet havasında değildi oysaki. Gökyüzü neredeyse kararmıştı, gitmesi gerekti. Sonra adamın gösterdiği biraz ilerideki ağaca çevirdi gözlerini. Üzeri meyve doluydu. Bu ilgisini çekince tekrar dönüp başını kaldırdı, gözlerini ağacın dallarında gezdirirken sordu.

“İğde ağacı meyve veriyor mu, hayret bunu da ilk kez görüyorum. Çiçeklerinin kokusunu çok severim ama meyve verdiğini...” deyip sustu, bilmiyordum diyemedi. Başını

gülümseyerek ve utangaç bir ifadeyle yere eğince adam da aynı güler yüzlü ifadelerle karşılık verdi. Az önce iddia ettiği "biliyorum-bilmiyorum" olayını ima ile yüzüne vurmak istemedi. Deva, zaten alacağı mesajı kendisi almıştı. İnsanın ne kadar biliyorum dese de bilmediği şeyler hep vardı. Samimi bir hareketle dalından olgunlaşmış bir tane koparıp uzattı.

"Buyurun, deneyin."

Uzatılan meyveyi alıp ısırdığı anda hızla yere geri tükürdü. Onun bu hâline hayretler içinde bakan adam dayanamadı.

"Ne oldu, tadı buruktur biraz."

"Sevmedim," dedi hâlâ tükürür gibi.

Deva, adamın yüzüne bakarken sol kaşındaki dikiş izleri gözüne çarptı. Sol gözünün üzerinde kaşının tam altında delik delik izler vardı. Merak etti ama soramadı. Gidecekti ki geri döndü. "Siz, bu kafede mi çalışıyorsunuz? Sahibi misiniz yoksa?" Onun bu sorusuyla adamın dikiş izi taşıyan kaşları çatıldı. Neye tepki verdiğini anlayamayan kız, karşılaştığı suskunluk karşısında sorar gibi başını sallayınca yanıtladı.

"Sahibi olmak, sizce de tuhaf değil mi? İnsan bu dünyada ne evinin, ne arabasının, ne giysilerinin, ne ailesinin, ne de başka bir şeyin sahibi olabilir mi? İnsan emanetçi olarak doğar ve emanetçi olarak ölür. Yediğin yemek, içtiğin su bile seni birkaç saat içinde terk ediyor, geri veriyorsun. Aldığın nefes sende bir dakika bile kalmıyor, geri veriyorsun. Ne alıyorsan geri veriyorken, hepsinin ve her şeyin emaneten sahibiyken, 'benim' yanılgısına düşebiliyor insanlar. Neyse ki ben hiçbir şeyin sahibi değilim, nefsimden başka..."

Gözlerini büyükçe açıp şaşkınca baktı bu cevabın konuşanına. Haklıydı aslında. Ama şimdi böyle bir konuşmaya gerek var mıydı bilemedi. Adama başıyla selam verip aracına doğru düşünceli bir şekilde ilerledi. Adam da geriye dönüp diğer masada duran boşları almak için yürüdüğü sırada Doğukan yanına geldi.

"Kibirli..." dedi giden kızın arkasından bakarken.

“Hayır, canı sıkkın.”

Cebinden çıkardığı telefonunda az önce arkasını dönüp giden genç kızın fotoğrafı vardı. Burnunun ucunu kaşıdı, fotoğraftaki açık kahverengi dev gözlerine dikkatle bakarken. Fotoğrafta masum ve sevimli bir pozu vardı, oysa aksine az önce gayet huysuzdu genç kız. Huysuz, aksi ve tatlı...

Telefonu tekrar cebine koydu. Masadaki boşları toplayıp başını kaldırarak kısa bir an gökyüzüne baktı, Doğukan omzuna vurunca ayılır gibi tebessüm edip içeri girdi. Mutfağa geçip onu bekleyen yığınla bulaşığın arasına daldığındaysa, karşısında tezgâha dayadığı telefonu ve ekranında Deva’nın fotoğrafı vardı yine.

2. Bölüm

ÇARPIŞMAK

HAZIR OL VE BEKLE
TESADÜFÜN EMRİ
NE ZAMAN VERİLDİ
BİLEMEZSİN

Deva, okuduğu kitabı masanın üzerine bırakıp düşündü. İçinde soru çarkları olan kitap, insanın özüne dönmesinde ve kendini arayışında bir araç olacaktı. Sorulara cevaplar verdikçe yavaş yavaş bütün benliğinin düğümleri açılacaktı. Artık ne olduğunu, ne olmak istediğini ve ne olmak istemediğini, hepsini çözecekti.

Soru varsa cevaplar da geliyor demekti, çünkü hayat sadece soranlarla ilgileniyor ve sormayanlara cevaplar vermiyordu. Hayat her anıyla bir sınav demekse, sistemde işleyiş de böyle yürüyordu muhakkak. Soru cevap ile karşılıklı olarak.

Pencereye yaklaştı. "Soprano Selva Erdener – Ümitsiz" şarkısı salonu doldurmuştu. Günün aydınlanma saatleriydi. Sanki güneş hiç doğmayacak gibi görünüyordu. Şehri saran gri hava İstanbul'u hüzünlendirmişti yine. *Bugün yağmur yağabilir,* diye geçirdi içinden. Vestiyerden hırkasını alıp çantasının üzerinden sarkıttı. Kapıyı açtıktan sonra biriken dergileri toparlayıp dışarıdaki ayakkabılığın yanına bıraktı ve kapıyı çekip çıktı.

Büyük bir şirkette reklam metinleri yazıyordu; kariyerli bir işi vardı ve maddi durumu yerindeydi. Zayıf, uzun boylu, gösterişli ve havalı olmasının yanı sıra güzeldi de... Bugün işe gitmeden önce uğraması gereken başka bir yer vardı. Randevulu

bu görüşmesine az kalmıştı. Bulutlu havanın üzerine çöktüğü caddede, açık olan trafik sayesinde bir saatte orada olmayı başarabilmişti. Otomobilini uygun bir yer bulup park ederek indiği anda hafif bir rüzgâr esti. Önünden geçtiği ağacın sararan yaprakları yağmur gibi başından aşağı usulca ve narince dökülerek yere saçıldı. Sararıp kuruyan turunculu yeşilli yapraklar, gri kilit taşlarının üzerine motifli kilim gibi serilmişti.

Beyaz kalem eteğinin altındaki ince topuklu ayakkabılarıyla her adım attığında, yere dökülen kurumuş sonbahar yaprakları çıtırdayarak kırılıyordu. Göğsüne heyecanla yumruk yumruk vuran kalbinin sesi gittikçe arttı. Geldiği binanın önünde durup başını kaldırarak yukarı baktı. Mavi camlı gökdelenin çatısının üzerinden görünen gökyüzü telaşlıydı. Siyah bir bulut geliyordu ötelerden, kesin az sonra yağmur yağacaktı. Sürüyle geçen kuşlarınsa göç zamanı gelmiş olmalıydı, kaçıyor gibiydiler.

Buraya gelmek istememişti aslında. Hare'nin ısrarlarını dinleyip kabul etmişti ama bu hiç de ona göre bir şey değildi. Daha önce terapiye giden arkadaşlarına ya şakayla takılmış ya da onları acımasızca eleştirmişti. Bu ziyaret tam bir hataydı! İnsan dertlerini unutmak isterken hatırlamaya gidiyordu. Hiç tanımadığı birine en sinir olduğu ve üzüldüğü durumları anlatıp, geçmiş duygularını köklendirip güçlendiriyordu insan. Kulağa mantıklı gelmiyordu. Terapistlere bakış açısı hep sistem tuzağı olarak yer edinmişti zihninde. Üstelik yaşam koçu modası da ayrı bir popülariteydi. Hem Hare ve Ercüment'in ısrarıyla "Terapist" adlı kitaba başlamıştı, bu yetmiyor muydu sanki? Çaresi yoktu, Hare'nin aşırı ısrarlarına dayanamayıp boş bulunduğu bir anda kabul etmesi ile kendini burada bulmuştu. Çünkü itiraf edemese de bir yanı iyileşmek, şifasını bulmak için arayışa geçmiş ve dönüşüm için onu hazırlamıştı. Buna hazır olmasaydı, bu binanın önünde duruyor olmazdı.

İş merkezinin otomatik döner kapısından geçip içeri girdi. Bilgilendirme için asılmış duvar panosundan gideceği ismi bulup okudu. "Altay Akdemir – 7. Kat" Üstelik bir de erkek birine konuşacaktı.

Kabul etmişti bir kere, şimdi buradaydı. Havadaki deterjan kokusundan ve granitlerin parlaklığından anlaşılıyordu ki merdivenler yeni silinmişti, dikkatle geçti.

Asansöre binip yedinci katın düğmesine bastı. Arkasını döndüğünde aynadaki kendi suretiyle göz göze geldi. Güzel tarayamadığı kumral saçları iyice dağılmıştı rüzgârda. Bembeyaz teni, burnunun ucu ve dudakları hafifçe kızarmıştı. Pembe yanaklarını avuçlarının arasına alıp kendine bakmaya devam ettiği sırada durdu. Asansörün iki yana açılan demir kapısı harekete geçmeden önce, umutsuz saçlarını bir yana toplayıp tek omzuna aldı ve çıktı. Koridordan geçtiğinde gireceği dairenin kapısının açık olduğunu görüp yavaşladı. Geri dönmek ve girmek arasında kararsızdı hâlâ. Adımları onu daireye götürecek kadar ilerledikten sonra kendini içeride bulmuştu artık.

Burada çok eşya yoktu, kalabalık değildi ortalık. Bir iki ofis bitkisi, rahat bir oturma alanı... Duvarda çerçeveli bir yazı asılıydı. Başını eğip gözlerini kısarak yazıyı okumaya başladı.

"Kökten ve tümden değişim,

Senin kabuğunun içinde başlattığın ihtilalle olur.

Kır kabuğunu.

Bu dünyaya kendin olmaya geldin."

Biliyordu bu yazıyı, yine Azade Ay'a aitti. Zaten son günlerde her yerde onun en çok satanlar listesindeki "Terapist" adlı kitabı konuşuluyordu. Yazıyı okuduktan sonra başını diğer tarafa çevirdiği sırada, sekreter olduğu anlaşılan oldukça kilolu kız ile göz göze geldiler. Kendi aşırı zayıf hâline inat, karşısındaki kız alabildikçe kilo almış ve boyu uzayabildikçe uzamıştı sanki. Yavaşça ona doğru yürürken tedirgindi. Nihayet masasının önüne dikildiğinde kız hâlâ dikkatli gözlerle ona bakmayı sürdürüyordu.

"Merhaba, benim randevum vardı."

"Deva Uran, değil mi?"

"Evet, benim."

"Buyurun Deva Hanım, geçebilirsiniz."

Sekreter kız, parmağıyla işaret ederek Deva'ya gireceği kapıyı gösterdi. Deva'nın şu anda düşündüğü tek şey filmlerde gördüğü gibi uzunca bir koltuğa uzanıp, tavana bakarken bir yabancıya içinde yaşadığı depremleri anlatacak olmanın gerginliğiydi sadece.

Kapıyı tıklatıp yanıt beklemeden açarak içeri girdi. Sağ tarafta kocaman bir ahşap masa, masanın koltuğu da yarı arkası dönüktü ve adam oradaydı. Elinde telefon ile birine sakince ve usulca bir şeyler anlatıyordu. Deva'nın kapıyı çaldığını da içeri girdiğini de duymamıştı belli ki. Deva biraz yaklaşıp masanın önünde duran krem rengi deri koltuğa çekinerek oturdu. Adamın telefon görüşmesinin bitmesini ve kendisine dönmesini beklerken rahatsızdı. Duyduğu rahatsızlık onu gererken, *keşke hiç gelmeseydim,* diye düşündü ama artık çok geçti. Adamsa telefon konuşmasına aynen devam ediyordu.

Bu kısa an Deva'ya çok uzun gelmişti. Onun meşguliyetinin bitmesini beklerken etrafı incelemeye başladı. Odanın ferah bir havası vardı, krem rengi duvar kâğıtları sadeydi. En az iki metre eninde doğa manzaralı bir tablo da hemen yan duvardaydı. Bej rengi panjur perdeler, krem rengi duvar kâğıtlarına uyumla eşlik ediyordu. Sehpanın üzerindeki cam vazoda suyun içerisine bambu bitkileri konulmuştu. Yanındaysa bir iki dergi...

Adamın telefon konuşmasının sonlarını duyuyordu Deva.

"Tabii haklısın abiciğim, hesabına yedi bin TL gönderdim, baktın mı?"

"Hayata katılsın yeter bana. Sen ne zaman dönüyorsun? Burundi seyahatin bitiyor mu?"

"Buraya da uğra. Bennu seni anıyor sürekli, ayrıca ben de çok özledim."

"İyi buralar da... Biz de bu hafta sonu yetmiş fidan daha ektik. Yine kendi ellerimizle tabii... yedi yüzleri buldu rakamımız. Biz de boş durmuyoruz yani..."

Deva bilerek öksürünce, adam başını ona çevirip bir anda afalladı. Yaslandığı rahat koltuğunda tedirgin olarak doğruldu.

"Neyse abi görüşürüz," deyip telefonu kapattı ve "Özür dilerim," diyerek nihayet sandalyesini kendi ekseninde hafifçe döndürdü ve yosun yeşili gözleri, Deva'nın açık kahverengi gözleriyle buluşunca ikinci kez çarpıldı.

"Munay Ki!" dedi gülerek, sesi heyecanlıydı. Adam elindeki kalemi yere düşürürken, Deva boğazından üzüm tanesi geçiyor gibi yutkundu. Altay, zaman kazanmak için eğilip yere düşen kalemi aldı. Deva, ayılmak ister gibi elini yüzünde gezdirdi. Şaşkınca birbirlerine bakarken bu defa ikisi de gülmeye başladı. Birkaç saniye sadece güldüler. İlk konuşan Deva oldu.

"Siz... Dün sizinle kafede karşılaşmıştık..."

"Haydi Hareee, ağaç oldum ama burada..."

Ercüment, saatine baktı. Yaklaşık on dakikadır "kapıda hazırım" diyen karısının gelmesini bekliyordu. Tam dalları meyve verecekti ki elindeki küpeyi kulağına takmaya çalışan Hare nihayet görüldü.

"Küpeleriniz olmadan yürüyüşe çıkamıyor musunuz hanımefendi?"

"Tatlım benim, onlar olmazsa su bile içemiyoruz biliyorsun," dedi Hare gülerek. Ercüment uzanan eliyle ona doğru yaklaşıp artık gelmek için sabırsızlanan bebeğini düşünerek avucunu karısının karnının üzerinde gezdirdi.

"Kızımız da sana çekerse yandım Hare... İki süslü ile nasıl baş ederim ben?"

"Çekecek tabii... Haydi hazırım, artık çıkabiliriz."

"Sonunda..."

Kapıyı çekip asansöre doğru yürüdüler. Çağırma düğmesine basıp beklemeye koyulduklarında Hare olduğu yerde sürekli kıpırdanıyor, rahatsız duruşlar sergiliyordu. Gelen asansöre

bindiklerinde Ercüment hâlâ yerinde duramayan karısına baktı.

"Senin neyin var?"

Hare büyük bir nefes çekip bıraktı.

"Aklım Deva'da... Onu bugün terapiste gönderdim. Tabii zorla. İnşallah gitmiştir. Bir aksilik çıkmasın da..."

Ercüment, şimdi anlamıştı karısının bugünkü hâllerini. Endişelenmekte haksız değildi. Deva'ydı bu, kapıdan dönüp vazgeçebilirdi. Ama öyle olmaması için dua etti, çünkü bir kez Altay'ın eline düşerse bir daha bu terapileri bırakmayacağını iyi biliyordu.

"Rahat ol, her şey iyi gidecek..." deyip yanağına bir öpücük kondurdu ve asansörün kapısı açıldı.

"Evet, sizinle kafede karşılaşmıştık. Hoş geldiniz."

"Demek terapistsiniz. Açıkçası ben sizi garson zannetmiştim. Hani sahibi olayına da hayli tepkiliydiniz." Altay, başını eğip gülümsedi.

"Kafe arkadaşım Doğukan'ın ama benim de sayılır. Bizde senin benim yoktur. Patron ve çalışan yoktur. Hayatımızın içinde olmaz yani. Kafeye her gün mutlaka uğrarım. Yapılacak bir şey varsa da arkadaşıma seve seve yardım ederim."

Açık kalan camdan içeri dolan rüzgâr sehpadaki derginin sayfalarını ve masadaki kâğıtları uçuşturunca, Altay, çabuklukla kâğıtları toparladı ve usulca başlayan yağmur gittikçe artarak sesi ve serinliği ile odayı doldurdu.

"Camı kapatabilirim isterseniz."

"Hayır, kalsın," dedi Deva, dağılan saçlarını toplamaya çalışırken.

Deva, elinde olmadan adamın sol gözünün üzerindeki dikiş izlerine daldı yine. Altay, nefesini tutmuş, heyecanını

saklamaya çalışarak onun bakıyordu yüzüne. Saklaması zor olacaktı bu sevinci. Yağmur damlalarının yere vuran patırtılı naif sesi, Deva'nın billur sesi ile bir oldu.

"Şaşkınım. Nasıl bir tesadüftür bu?"

Altay, koltuğundan kalkıp elini camdan dışarı uzattı. Keten pantolonu oturmaktan kırışmıştı. Yağan yağmur damlalarına değen avcunu bir süre dışarıda tutup geri çekti. Her saniyenin gerçek olduğunu hissetmek istiyordu. Islak elini kıvırcık saçlarında gezdirdi ve yeniden geçip koltuğuna oturdu. Onu dikkatle izleyen Deva, merakla sordu tekrar.

"Diyorum ki, bu bir tesadüf mü?" Altay, arkasına yaslandı, yanıt vermeden önce kollarını önünde bağladı.

"Ben tesadüflere inanmam, mucizelere inanırım. Her tesadüf bir mucizedir çünkü."

"Peki, bu tesadüf bir mucize mi Altay Bey?"

"Sizce?"

"Bilmem. Aslında ben o gün kaybolmuştum. Kafeye gerçek bir tesadüf eseri gelmiştim."

"Unutmayın; tesadüf yoktur, mucize vardır."

Deva, oturduğu koltukta omzunu dikleştirip kıpırdandı. Bacak bacak üstüne atıp ellerini de birleştirerek bacaklarının arasına sıkıştırırken, "Bu neden mucize olsun ki?" diye sordu aynı anda.

Genç adam kendinden emin duruşuyla genç kızın yüzüne bakarken dikkat kesildi. Birkaç saniye sessizce bakışmayı sürdürdüler. Sorusuna cevap bekleyen Deva, sorar gibi yeniden başını iki yana sallayınca, Altay yanıtladı.

"Sizin, kafeye gelmeniz de bugün burada olmanız da mucizedir. Sadece siz henüz mucize nedir bilmiyorsunuz. Bilmiyorsunuz değil mi?" diye sorarken ima eder gibi kıvrıldı dudakları.

Deva, "Bilmiyorum," deyip gülümserken aklına kafenin bahçesindeki konuşmaları geldi. O andan beri biliyorum demeye korkar olmuştu. Yine sordu.

"Size göre nedir mucize?"

Altay, gözlerini kısarak koltuğunda hafifçe dönüp cama vuran su damlacıklarına çevirdi bakışlarını. Dudaklarını kendinden emin bir gülüşle sıkıp tekrar ona döndü.

"Bir anda çapraz şeritte son sürat gelen bir aracın kırmızı ışıkta durmadan önünden geçmesi ve senin tam zamanında frene basmandır mucize. Yolda yürüdüğün sırada tam bir adım daha atacakken, seni ıskalayıp başına değil tam önüne düşen buz sarkıtıdır mucize. En ihtiyacın olduğu zamanda karşına çıkan bir iş, bir dost, bir cümledir mucize. Olmayacağına inanmana ve imkânsız olduğunu bilmene rağmen âmin dediğin duanın kabul olmasıdır mucize. Hiç anlamadığın bir işte, ilahi bir güçle başarılı olup zirveye çıkmandır mucize. Âşık olman, evlenmen, anne olman, doğurman, dünyaya bir insan getirmen, iyilik yapman da mucizedir. Gittikçe kötüye evrilen dünyada, doğru yaşamaksa başlı başına bir mucizedir. Herkes tesadüf sanır ama bunların hiçbiri tesadüf değil, hepsi mucizedir."

Sözlerini bitirip elini çenesine yaslayarak kızı dikkatle incelemeye koyuldu. Beden dilini doğru okumalıydı. Bu yüzden her santimi, her kıpırdayışı, her bakışı önemliydi. Altay pür dikkat kesildi. Deva, böyle dikkatle izlenilmesinin sebebini bilmediği için kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Neler oluyordu içinde? Bluzunun kollarını sündürerek çekip parmak uçlarıyla tutarken, gözlerini kaçırarak konuştu. Bedeni nasıl da heyecanını belli ediyordu şu hareketi ile ama farkında değildi.

"Aslında buraya gelmeden önce Instagram hesabınız var mı diye baktım ama yoktu."

Genç adam, kaşının üzerindeki dikiş izini kaşırken serin bir sakinlikte, "Ben sosyal medya kullanmıyorum," dedi.

"Neden?"

"Cevabı uzun, hoşlanmıyorum diyelim."

KAMURAN YAMAÇOBA AKDEMİR

Terapist

MUNAY Kİ

Hayatına yeni bir sayfa açmaya hazır mısın?

Deva, çıldırmak üzereydi. Motivasyon konuşmaları, beylik laflar, telkinler...
Tuzu kuru olanın öğüt vermesi ne kolaydı!
Sanki birbirlerinden öğrenmişlerdi de hepsi aynı şeyleri söylüyordu.

Zihnini susturamıyordu Deva. Beyninde oradan oraya uçuşan binlerce düşünce balonunun içine hapsolmuş, kendini, her gece karanlık bir boşluktan tekrar tekrar düşerken buluyordu. Derken bir şey oldu. Daha önce hiç bilmediği bir şey... "MUNAY Kİ!" diye bir ses fısıldadı kulağına. İşte bütün hayatı o günden sonra değişti.

Munay Ki; And Dağları'nın eteklerinde yaşayan
İnka torunlarının Şaman yolu ritüelleridir.
Yıllarca kendilerine sakladıkları bu gizemli yolculuğu
artık paylaşma nedenleri, yeni insanın doğuşuna yardım etmektir.
Munay Ki, kehanete göre yeni insanlığın şifresi ve insanlığın
gelişiminde bir sonraki adımdır. Bedeninizi yeniden bilgilendirerek
farklı şekilde yaşlanan, iyileşen ve ölen bir vücut geliştirmenizi sağlar.

Hiçbir şey değişmiyor gibi görünse de
aslında müthiş bir değişim ve dönüşüm vardır.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 514017

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari